

Arrest

nr. 316 303 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 oktober 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn afkomstig uit Tbilisi, geboren op (...) februari 1969.

1.2. In 2009 verliet verzoeker Georgië en vertrok hij naar Polen waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook zijn echtgenote mevrouw K. V. en zijn zonen N. en L. dienden nadien in Polen dergelijk verzoek in. Verzoeker en zijn gezin wachtten de beslissing echter niet af, maar vertrokken in 2010 naar Duitsland waar zij opnieuw om internationale bescherming verzochten. Ze ontvingen er een weigeringsbeslissing.

1.3. In januari 2011 reisden ze naar België. Verzoeker, zijn echtgenote en zijn zoon N. dienden vervolgens hier een verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2011. Op 11 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*26quater*), omdat geoordeeld werd dat Polen verantwoordelijk

was voor de behandeling van hun beschermingsverzoek. Het door verzoeker ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd op 29 augustus 2011 bij arrest met nummer X verworpen.

1.4. Op 29 juni 2011 diende verzoeker (en zijn gezinsleden) een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Op 12 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd. Bij arrest met nummer X van 19 december 2011 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde. Op 16 april 2013 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd. De Raad verwierp het ingediende beroep bij arrest met nummer X van 16 december 2013.

1.5. Op 6 september 2013 diende verzoeker (en zijn gezinsleden) een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 22 oktober 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 28 februari 2014 diende verzoeker (en zijn gezinsleden) een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. De aanvraag werd op 21 oktober 2014 onontvankelijk verklaard. Het ingediende beroep werd door de Raad op 28 november 2027 verworpen bij arrest met nummer X.

1.7. Een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 13 februari 2015. Het beroep tegen de beslissing van 11 maart 2016 werd door de Raad bij arrest met nummer X op 8 februari 2018 verworpen.

1.8. Op 14 september 2020 verwierp de Raad bij arrest met nummer 240 785 het beroep ingediend door onder meer verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

1.9. Verzoeker bleef in België en diende op 28 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 16 september 2022 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) ontvankelijk verklaard. Op 12 december 2022 besloot het Commissariaat-generaal echter dat zijn verzoek kennelijk ongegrond was. Het beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad werd op 17 april 2024 verworpen bij arrest met nummer X.

1.10. Verzoeker bleef in België en diende op 27 mei 2024 huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 juli 2024 een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn, geboren op (...)02/1969 en afkomstig uit Tbilisi. Als autohandelaar voerde u vanuit Wit-Rusland vrachtwagens in om ze door te verkopen in Georgië. Door het uitbreken van het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in 2008, werden meerdere vrachtwagens die u ingevoerd had vernield. Verschillende personen die u al geld betaald hadden voor de levering van deze vrachtwagens, eisten daarop hun geld terug. U kon hen echter niet betalen. Deze personen bekleedden bepaalde overheidsfuncties tijdens het toenmalige regime van president Saakashvili. U werd door hen bedreigd en ook enkele keren in elkaar geslagen. In 2009 verliet u Georgië en vertrok u naar Polen waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek werden verschillende van uw familieleden lastiggevallen en bedreigd door uw vervolgers. Uw echtgenote, V. K. (O.V. ...), en uw zonen N. (O.V. ...) en L., kwamen ook naar Polen en vroegen er internationale bescherming aan. Jullie wachtten de beslissing inzake jullie beschermingsverzoek echter niet af. Omdat uw vervolgers jullie in Polen gevonden hadden, vertrok u in 2010 samen met uw gezin naar Duitsland waar jullie opnieuw internationale bescherming aanvroegen. Jullie ontvingen er een weigeringsbeslissing. In januari 2011 reisden jullie naar België waar u, uw echtgenote en uw zoon N. op 24 januari 2011 een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 22 april 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in jullie hoofde een

beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), omdat geoordeeld werd dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van jullie beschermingsverzoek. U bleef in België en diende hier op 28 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U vreest nog altijd vervolging vanwege de personen aan wie u geld schuldig bent. U gaf nog aan dat ze na uw vertrek ook uw huis afgenomen hebben. Op 16 september 2022 werd uw tweede verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS) ontvankelijk verklaard. Op 12 december 2022 besloot het Commissariaat-generaal in uw hoofde echter dat uw verzoek kennelijk ongegrond was. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd op 17 april 2024 verworpen. U bleef in België en diende op 27 mei 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in. Voor uw huidig verzoek baseerde u zich volledig op dezelfde motieven die u al aangehaald hebt bij uw vorig verzoek. In verband hiermee verklaarde u in geval van terugkeer naar Georgië nog altijd vervolging te vrezen vanwege enkele personen die bepaalde overheidsfuncties bekleedden onder de regering van president Saakashvili en die nu ook voor de huidige autoriteiten zouden werken.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In de beslissing werd er op gewezen dat de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees ernstig ondermijnd werd door de vaststelling dat u na uw weigeringsbeslissing inzake uw eerste verzoek nog elf jaar gewacht hebt alvorens een tweede verzoek bij de Belgische autoriteiten in te dienen. Voorts bleken uw verklaringen met betrekking tot uw vervolgers in Georgië ook onaannemelijk vaag en weinig overtuigend te zijn waardoor eveneens afbreuk gedaan werd aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees. Tenslotte kon u hoe dan ook niet aannemelijk maken dat u in geval van terugkeer naar aanleiding van de door u aangehaalde vervolgingsproblemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp of bescherming van de Georgische autoriteiten. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de RvV. In het arrest van de RvV d.d. 17/04/2024 werd gesteld dat geen enkele van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, gevraagd heeft om gehoord te worden. Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg werd uw beroep verworpen.

Er resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en de beoordeling ervan staat vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkte zich integendeel louter tot een verwijzing naar de motieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met enkele personen die bepaalde overheidsfuncties bekleedden onder de regering van president Saakashvili en die nu ook voor

de huidige autoriteiten zouden werken. U herhaalde dat u in geval van terugkeer naar Georgië nog altijd vervolging vreest vanwege deze personen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken, vragen nr. 17 en 20).

Gelet op de meest recente informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus Georgië – Algemene situatie van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijft de beoordeling van de mogelijkheid tot het verkrijgen van nationale bescherming gedaan in het kader van uw vorige verzoek in uw hoofde onveranderd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en tevens enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Georgië niet aannemelijk kunnen maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

4. Verzoeker dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR ‘Guidelines on international protection’ het volgende (eigen onderlijning):

(...)

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”. Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

(...)

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing. Verzoeker overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Zogenaamde inconsistente verklaringen

6. Het CGVS stelt dat de verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten weinig overtuigend zijn en inconsistent zijn.

Verzoeker gaf duidelijke, samenhangende en geloofwaardige verklaringen aangaande de bedreigingen die hij reeds ondergaan is.

Verzoeker gaf in het verloop van de procedure meerdere malen gedetailleerde informatie over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die dit met zich meebracht voor hem en zijn gezin. Klaarblijkelijk volstonden deze gegevens niet omdat het niet dat ene gegeven was dat verweerder in gedachten had.

7. Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoekers duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoekers absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan, over de ernstige schade die hij al opgelopen heeft en over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft moeten ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het feit dat verwerende partij over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft alle vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom hij niet op de hoogte is van bepaalde details.

7 Doch slaagt verweerder er in om het asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts 3 zeer vage argumenten die neergepend werden op amper twee pagina's. De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

Er worden, behoudens een kopie van de bestreden beslissing en de "Aanstelling BJB Antwerpen", geen stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.2. Waar in het verzoekschrift de “*schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet*” wordt aangevoerd, houdt artikel 62 van de Vreemdelingenwet de formele motiveringsplicht in.

De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Zoals blijkt onder punt 1.10 kunnen de motieven van de bestreden beslissing echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze hij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motivering wordt niet betwist door verzoeker in het verzoekschrift.

Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag van worden uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.4.1. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming bij terugkeer naar Georgië vervolging te vrezende vanwege verschillende personen aan wie hij nog geld verschuldigd is. Deze personen zouden bepaalde overheidsfuncties onder de regering van voormalig president Saakashvili hebben bekleed en zouden nu ook voor de huidige Georgische autoriteiten werken. De Raad verwierp op 17 april 2024 bij arrest met nummer 304 979 het door verzoeker ingediende beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

De Raad oordeelde in voormeld arrest dat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vervolgingsvrees vooreerst reeds ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij pas elf jaar nadat zijn eerste beschermingsverzoek op 22 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten, omdat Polen werd geacht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek, een tweede verzoek heeft ingediend. Dit terwijl hij die hele tijd in België verbleef en uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken dat hij gedurende al die jaren in geval van terugkeer naar Georgië nog altijd vervolging vreesde vanwege dezelfde personen. De Raad merkte hierbij ook op dat verzoeker wel meerdere verzoeken tot verblijfsmachtiging bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingediend, en dat

hieruit blijkt dat hij zich duidelijk heeft geïnformeerd naar manieren om zijn verblijf in België te regulariseren en de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch hij eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad voegt hier nog aan toe dat deze vaststelling wordt versterkt waar verzoeker bij het Commissariaat-generaal aangaf opnieuw een beschermingsverzoek te hebben ingediend omdat hij hier legaal wil werken en zijn echtgenote ernstige medische problemen heeft. Voorts wordt geoordeeld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vervolgers in Georgië onaannemelijk vaag en weinig overtuigend te noemen zijn waardoor de geloofwaardigheid van zijn beweerde vervolgingsvrees verder ondermijnd wordt. Verder toont verzoeker niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Tot slot wordt vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten - medische attesten van hem en zijn echtgenote, zijn vroegere Georgische paspoort, zijn huidig Georgische paspoort en zijn rijbewijs - niet van die aard zijn dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen. De Raad besluit dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Ook met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of het rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden en verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Verzoeker dient tegen dit arrest geen cassatieberoep in bij de Raad van State waardoor dit arrest kracht van gewijsde heeft.

3.4.2. In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker vijanden te hebben die in de regering zitten en in de vorige regering zaten. Verzoeker heeft deze persoonlijk niet meer gehoord maar vernam 3 à 4 jaar geleden via iemand die op bezoek kwam in België dat de mensen met wie hij problemen heeft nog steeds in zijn woning wonen en hem nog steeds bedreigen. Er zijn geen recente ontwikkelingen, maar verzoeker is er zeker van dat deze problemen nog bestaan en dat het voor hem niet veilig zou zijn als hij zou terugkeren naar Georgië, zo stelt hij (administratief dossier, Verklaring volgend verzoek 2 juli 2024, 17). Verzoeker verklaart verder dat ze zijn eigendom hebben afgepakt en nu in zijn huis wonen. Ze bedreigen hem en hij kon niets bereiken met een klacht bij de rechtbank. Zijn kinderen zijn hier opgegroeid, zo besluit hij zijn antwoord (administratief dossier, Verklaring volgend verzoek 2 juli 2024, 20). Verzoeker legt geen bijkomende documenten voor (administratief dossier, Verklaring volgend verzoek 2 juli 2024, 19).

3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek. De commissaris-generaal motiveert dat verzoeker zich integendeel louter beperkte tot een verwijzing naar de motieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met enkele personen die bepaalde overheidsfuncties bekleedden onder de regering van president Saakashvili en die nu ook voor de huidige autoriteiten zouden werken. Verzoeker herhaalde dat hij in geval van terugkeer naar Georgië nog altijd vervolging vreest vanwege deze personen. Tot slot stelt de commissaris-generaal vast dat gelet op de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waar hij tevens naar verwijst, de beoordeling van de mogelijkheid tot het verkrijgen van nationale bescherming gedaan in het kader van verzoekers vorige verzoek in zijn hoofde onveranderd blijft.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat hij deze

afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Zijn bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen of te weerleggen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij komt in wezen niet verder dan het geven van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker poneert dat het niet de taak is van het Commissariaat-generaal om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten, betreft dit geen dienstig betoog daar hij immers geen enkel stuk neerlegt ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming. Betreffende het argument in het verzoekschrift: *“verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is”*, wijst de Raad erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het evenmin de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Met zijn algemeen betoog ontcracht noch weerlegt verzoeker hoe dan ook geenszins de concrete vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en het voorhanden zijn van nationale bescherming(smogelijkheden) in Georgië.

Verzoeker meent verder dat hij duidelijke, samenhangende en geloofwaardige verklaringen aflegde over de bedreigingen die hij onderging. Hij gaf naar zijn mening in het verloop van de procedure meerdere malen gedetailleerde informatie over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die dit met zich meebracht voor hem en zijn gezin. Vooreerst kan hierbij worden opgemerkt dat waar verzoeker zijn betoog aanvangt met de titel *“a. Zogenaamde inconsistente verklaringen”*, hij eraan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek. Voorts moeten, zoals hoger geduid, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Deze dienen met andere woorden van aard te zijn om tot een andere beslissing te kunnen leiden dan deze genomen bij het eerder verzoek om internationale bescherming. Het is bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming evident dat rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt dergelijke elementen in de zin van voormeld artikel 57/6/2 aan te reiken. De door verzoeker afgelegde verklaringen werden door de commissaris-generaal vanuit dit oogpunt onderzocht, doch niet aanvaard. De commissaris-generaal benadrukt terecht dat met betrekking tot verzoekers verklaringen die worden herhaald, zijn vorig verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen en het ingediende beroep door de Raad werd verworpen. Zoals de commissaris-generaal pertinent stelt, resten verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker haalt naar aanleiding van zijn huidig verzoek echter louter bijkomende verklaringen aan die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asiëldossier. Verzoeker uit zijn ongenoegen, doch gaat voorbij aan de pertinente vaststellingen in de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat hij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Verzoeker

kan de beoordeling immers niet ombuigen door louter op algemene wijze te poneren welke eigenschappen zijn verklaringen naar zijn mening wel hadden. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook geen enkel concreet dienstig verweer tegen het pertinente besluit dat de beoordeling gedaan in het kader van zijn vorig verzoek omtrent de mogelijkheid om nationale bescherming te bekomen voor zijn problemen, onveranderd blijft. Verzoeker brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

Wat betreft de kritiek dat de commissaris-generaal onder meer aan 'cherry picking' doet, aan elke verklaring een negatieve interpretatie geeft en spijkers op laag water zoekt, dient erop gewezen dat de motieven van de bestreden beslissing zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf en de context die hij zelf heeft geschetst. Met dit betoog toont verzoeker dan ook niet concreet aan dat de conclusies die de commissaris-generaal uit zijn verklaringen heeft getrokken onjuist, onredelijk en/of onvolledig zouden zijn. Uit de stukken van het administratief dossier en de motieven van de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt bovendien dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissing opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij onvoldoende onderzoek hebben verricht naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, niet dienstig. In hetzelfde licht kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij *in fine* van zijn betoog hekelt dat "*slechts 3 vage argumenten (...) neergepend werden op amper twee paginas*". Het aantal pagina's doet inhoudelijk op generlei wijze afbreuk aan de inhoudelijke vaststellingen en de motivering van de bestreden beslissing. Dergelijk weinig ernstig verweer ontkracht noch weerlegt de concrete in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk, pertinent en terecht zijn.

3.4.4. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

3.4.5. Het geheel aan (landen)informatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS